

La Comédiathèque

Një arkivol për dy

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Një arkivol për dy

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Kur dy kandidatë në zgjedhje, pikërisht ditën e votimit, duhet të organizojnë edhe kremimin e bashkëshortëve të tyre të ndjerë, urnat e hirit dhe ato të votimit mund të ngatërrohen. Sidomos kur drejtuesi i agjencisë funerale ka punësuar një punonjëse të përkohshme që s’e mban dot njeri nën kontroll...

Personazhet:

Edmond

Samantha

Francis

Chantal

PROLOG

(fakultativ)

Recepsioni i një agjencie funerale, i ftohtë dhe pa tipare, si recepsioni i çdo ndërmarrjeje tjetër. Dy aktoret që luajnë gratë në këtë prolog do të luajnë më pas Samanthën dhe Chantal-in. Të dyja janë veshur në zi dhe mbajnë vello të zeza që ua mbulojnë fytyrat, në mënyrë që publiku të mos i lidhë me personazhet e pjesës. Dy çiftet e personazheve duhet të dallohen qartë edhe për nga stili, veshja dhe mënyra e të folurit.

Hyn gruaja e parë. Nxjerr një shami nga çanta, fshin një lot dhe shfryn hundët. I bie celulari. Përgjigjet me zë të pikëlluar.

Gruaja 1 – Alo...? Ah, qenke ti... Po, po, jam në shtëpinë mortore. Është e vërtetë që s'e kisha parë prej vitesh, por prapë... Gjithsesi, më tronditi. Doja ta shihja për herë të fundit...

Hyn gruaja e dytë, edhe ajo me të zeza dhe me vello.

Gruaja 1 – Më fal, duhet ta mbyll. Erdhi motra ime. Të marr më vonë, mirë? Faleminderit që telefonove...

Dy gratë puthen ftohtë.

Gruaja 2 – Mirë që më lajmërove. Unë s'mora as njoftim vdekjeje. Është këtu?

Gruaja 1 – Po.

Gruaja 2 – E pe?

Gruaja 1 – Po.

Gruaja 2 – Kanë kaluar të paktën dhjetë vjet... Duhet të ketë ndryshuar, apo jo?

Gruaja 1 – Ka vdekur.

Gruaja 2 – Po... S'e di nëse dua vërtet ta shoh. S'kam parë kurrë një të vdekur. Ndoshta është më mirë ta kujtoj siç ishte kur u pamë për herë të fundit. Plot jetë...

Gruaja 1 – Hajde, bëje për të. Jam e sigurt se do t'i bëhej qejfi të të shihte edhe një herë të fundit.

Gruaja 2 – Mirë.

Shkon pa dëshirë nga e djathta e skenës dhe zhduket.

E motra mbetet vetëm dhe fshin sërish një lot.

Tjetra kthehet pas pak, disi e shqetësuar.

Gruaja 1 – Je mirë...?

Gruaja 2 *(e sikletosur)* – Ti më the se ishte këtu, te dera në të djathtë?

Gruaja 1 – Po. Pse?

Gruaja 2 – Nuk është ai.

Gruaja 1 – S'e ke parë prej dhjetë vjetësh. Sigurisht që ka ndryshuar.

Gruaja 2 – Por nuk ka ndryshuar gjini... Në arkivol është një grua.

Gruaja 1 – Je e sigurt...?

Gruaja 2 – Një grua që s'i ngjan fare! Ti nuk e vure re?

Gruaja 1 – Isha aq e tronditur sot në mëngjes... Më ranë lentet e kontaktit në lavaman. Duhet të jetë dera e majtë. Ka dy dhoma mortore... Po shkoj ta shoh.

Gruaja 2 – Më mirë shkoj unë...

Largohet sërish nga e djathta, duke e lënë të motrën edhe më të tronditur, dhe kthehet pas një çasti.

Gruaja 1 – Hë, pra?

Gruaja 2 – As ai nuk është.

Gruaja 1 – Je e sigurt?

Gruaja 2 – Veç nëse na e ka fshehur gjithë jetën që ishte me ngjyrë... Ma jep pak njoftimin. Mos ke ngatërruar adresën? Shtëpi mortore ka plot...

Gruaja 1 – O Zot... U trondita aq shumë kur mora vesh se kishte vdekur. Dhe tani s'do të mund të marrim pjesë as në varrimin e tij...

Nxjerr njoftimin nga çanta dhe ia zgjat së motrës.

Gruaja 2 *(duke hedhur një sy mbi njoftim)* – Jo, adresa është e saktë. Nuk kuptoj... *(Vazhdon të lexojë me zë.)* Me hidhërim të thellë ju njoftojmë ndarjen nga jeta të zotit... Por ky s'është emri i tij!

Gruaja 1 – S'ka mundësi! Ma trego...

Merr njoftimin dhe picërron sytë për të kompensuar mungesën e lenteve.

Gruaja 1 – Dreqi e mori! Është emri i fqinjëve... Të paktën një herë në muaj postieri ngatërron kutitë postare. Martinez, Ramirez... Nuk i kushtova vëmendje.

Gruaja 2 *(e shtangur)* – Pra, ai nuk ka vdekur...

Tjetra e sheh me një pamje të mjerë.

Gruaja 1 – Më vjen tmerrësisht keq...

Heshtje e sikletshme.

Gruaja 1 – Po kurorën me lule ç'do ta bëjmë?

Gruaja 2 – S'besoj të na i kthejnë paratë. E përfytyron sikur luleshitësit të kthenin paratë e luleve pas varrimeve? Le ta lëmë te varri i atij që u ka vdekur fqinjëve të tu.

Gruaja 1 – Sidomos kur vetë ata s'duket se e kanë pasur shumë për zemër. As nuk kanë ardhur...

Gruaja 2 – Normale. Njoftimin e ke ti...

Gruaja 1 – Dreq, e vërtetë! Po si t'ua them tani...

Gruaja 2 – Po... Këtu do të të duhet gjithë takti që ke...

Gruaja 1 – Gjithsesi, lajmi i mirë është se ai s'ka vdekur... (*Psherëtin.*) Dhe unë pothuajse e kisha kaluar zinë...

Gruaja 2 – Të paktën zinë e ke bërë përpara kohe, apo jo?

Bëhen gati të largohen.

Gruaja 1 – O Zot...

Gruaja 2 – Do të shkosh ta takosh?

Gruaja 1 – Kë?

Gruaja 2 – Atë, pra!

Gruaja 1 – Pse duhet ta takoj?

Gruaja 2 – Nuk e di. Doje patjetër t'i thoshe lamtumirë për herë të fundit. Tani mund ta bësh sa është gjallë...

Errësirë.

Një interlud i shkurtër me muzikë funebre.

AKTI I PARË

Recepsioni i një agjencie funerale, si ai i çdo ndërmarrjeje tjetër. Telefoni mbi tavolinë bie. Edmondi, pronari, me veshje tepër serioze, hyn duke mërmëritur.

Edmond – Po, po, erdha... Ç'kanë të gjithë sot që nxitohen kaq shumë? S'jemi në ditë uljesh çmimesh... Betohe, këta do të ma hanë kokën... *(Përgjigjet me mirësjellje tregtare.)* Agjencia Funerale Akulli, ju shërben...? Po, zoti Dumortier, do ta marrim sot në mëngjes... Sigurisht, dru lisi, doreza të arta dhe astar jeshil mollë... Koleksioni vjeshtë-dimër, pikërisht... Modeli Elizabeta II është klasik, s'del kurrë nga moda. Nuk është më i liri, por e di se zonja Dumortier ishte shumë elegante. Me këtë model nuk zhgënjehesh kurrë. Të paktën s'kemi pasur asnjë ankesë... Të martën, dakord... Me kënaqësi, zoti Dumortier... Dua të them... Shihemi të martën. Dhe ngushëllimet tona edhe një herë... *(Mbyll telefonin.)* Kam filluar të lodhem seriozisht... *(Telefoni bie sërish.)* Dreq! Agjencia Funerale Akulli, urdhëroni...? Ah, ti je, Yvonne... Erdhi doktori? Gripi, sigurisht... Me epideminë e këtij dimri... Këtë vit është shumë agresiv... Këtu telefoni s'pushon... Për fat, koleksioni i ri i arkivoleve vjen sot, sepse po të ndodhte ndonjë e papritur... Nuk e kam për ty, natyrisht... Por jam mbytur në punë. Tamam tani duhej të sëmureshe edhe ti... I vetëm s'ia dal. Jo, punonjësja e përkohshme s'ka ardhur. Duhej të ishte këtu në nëntë. Fillim i mbarë... *(Sheh nga vitrina.)* Ah, dikush po afrohet. Duhet të jetë ajo. Po të lë tani. Shërohu shpejt. Edhe unë të puth...

Hyn Samantha, një vajzë e re, pamja e së cilës nuk i përshtatet fare vendit të punës: tepër provokuese, ose grunge, ose gotike, për shembull.

Samantha – Mirëdita! E di që jam pak vonë...

Edmond – Vërtet... Ju zuri gjumi që ditën e parë?

Samantha – Aspak! Zilja ra në kohë dhe unë u ngrita. Por më zuri gjumi përsëri në autobus. Shoferi më zgjoi në stacionin e fundit. Pastaj m'u desh të kthehesha në drejtim të kundërt... *(I bie celulari.)* Më falni... Po, Pamela... Sapo erdha në punë... Te Akulli, pra! S'e merr me mend ç'më ndodhi... Për një herë që u ngrita në orar... Më zuri gjumi në autobus!

Edmond – Mbaruam me telefonin?

Samantha – Më fal, të marr kur të jem më e lirë, mirë? *(Fut celularin në çantë.)* Ishte shoqja ime Pamela...

Edmond – Po ju, si quheni?

Samantha – Samantha.

Edmond – Samantha?

Samantha – Ka ndonjë problem?

Edmond – Jo, jo... Vetëm se... Samantha tingëllon pak... E kuptoni ç'dua të them...

Samantha – Jo...

Edmond – Në profesionin tonë jemi mësuar me emra pak më të përmbytur.

Samantha – Për shembull?

Edmond – Ku ta di unë... Ana, Maria... Ndoshta Eva... Ose Yvonne. Gruaja ime quhet Yvonne... Mendoni se mund ta zëvendësoni?

Samantha – Ta zëvendësoj...?

Edmond – Pra, këmbëngulni t'ju thërrasim Samantha?

Samantha – Po kështu quhem!

Edmond – Dhe ajo veshja juaj...

Samantha – Po ç'ka veshja ime?

Edmond – A ju kanë thënë se do të keni të bëni me klientët?

Samantha – Po... Më thanë se do të jem në recepsion.

Edmond – E kuptoni se në një vend të tillë një veshje... më klasike do të ishte më e përshtatshme.

Samantha – Vërtet?

Edmond – Keni ndonjë kualifikim? Ndonjë përvojë në fushën tonë?

Samantha – Jam estetiste me diplomë. Dhe para tre muajsh punova si shitëse në një supermarket.

Edmond – Estetiste... Ndoshta kjo mund të na vlejë...

Samantha – Vërtet?

Edmond – Por kur thoni supermarket... Në sektorin e shërbimeve funerale, apo jo?

Samantha (*e habitur*) – Jo, në repartin e sallameve. Pse?

Edmond – Sepse këtu, tek Akulli, nuk shesim mallra me ulje si në supermarket. Apo do të donit të shisnim arkivolë edhe në internet?

Samantha – Po pse jo...

Edmond – Supermarketi dhe ne nuk shesim të njëjtën gjë. Kuptuat?

Samantha – Kuptova...

Telefoni bie.

Edmond – Tani është çasti të na tregoni ç'dini të bëni. Duhet të hidheni menjëherë në ujë; jemi të mbingarkuar dhe s'kam kohë t'ju trajnoj. Të paktën telefonit dini t'i përgjigjeni, apo jo?

Samantha – Pa problem... (*Ngre receptorin plot vetëbesim.*) Akulli, ushqime të ngrira, urdhëroni...? Ah, më falni, zonjë, por keni ngatërruar numrin... Asgjë, zonjë... S'ka problem... Mirupafshim!

Samantha kthehet e kënaqur nga Edmondi, i cili e vështron i ngrirë.

Samantha – Çfarë ka?

Edmond – Po talleni? Është kamerë e fshehtë kjo?

Samantha – Pse? Një grua që qante donte të telefononte një agjenci funerale...

Edmond – NE JEMI AGJENCI FUNERALE!

Samantha (*e tronditur*) – Jo...!

Edmond – Agjencia e punësimit nuk jua tha?

Samantha – Më thanë vetëm se do të merresha me mish të ftohtë... Dhe kur dëgjova emrin «Akulli», kujtova se shisnit ushqime të ngrira...

Edmond – Është makth... (*Përmbahet.*) Mirë, tani s'kam zgjidhje tjetër.

Samantha – Pra, ky qenka... agjenci funerale? Nuk e kam bërë kurrë një punë të tillë...

Edmond – Dëgjoni: përgjigjuni telefonit dhe mbani shënim mesazhet. Kur vjen një vizitor, më thërrisni. Dhe, mbi të gjitha, mos merrni asnjë iniciativë. Dakord?

Samantha – Dakord.

Edmond – Tani duhet të kthehem te deputeti im...

Samantha – Deputeti?

Edmond – Delamare. Zgjedhjet e parakohshme parlamentare... Nuk i patë afishet elektorale pranë murit të varrezave? Sot është raundi i parë! Dhe deputeti në largim nuk kandidon më...

Samantha – Deputeti që po largohet?

Edmond – Po... Kësaj here po largohet për fare. Po mundohem t'ia rregulloj pamjen në dhomën tjetër. Dhe më besoni, kam shumë punë...

Samantha sheh nga vitrina afishet elektorale.

Samantha – Zonja Delamare... Në afishe duket ende në formë...

Edmond – Jo zonja Delamare, burri i saj! Ai është deputeti në largim. Gruaja kandidon për të zënë vendin e tij në parlament.

Samantha – Aha...

Edmond – Ceremonia mortore e zotit Delamare është sot. Por po has vështirësi t'i jap një pamje të denjë. Trupi ka qëndruar gjatë në ujë...

Samantha (*e tmerruar*) – Në ujë?

Edmond – Meqë ra fjala, mund t'ia bëni ju prekjet e fundit me pak makijazh. Zakonisht merret gruaja ime, por ajo s'është këtu...

Samantha – Domethënë...

Edmond – Më thatë se keni diplomë estetisteje, apo jo?

Samantha – Po, por...

Edmond – E kuptoj... Mirë. Të paktën me telefonat do t'ia dilni?

Samantha – Po, po, patjetër...

Edmond – Atëherë po ju lë. Ah, sot pres edhe një dërgesë. Kur të vijë malli, më lajmëroni menjëherë.

Samantha – Malli? (*E tmerruar.*) Po prisni t'ju sjellin kufoma?

Edmond – Zonjushë, këtu nuk i quajmë klientët kufoma. Themi «të dashurit tanë të ndjerë».

Samantha – Mirë...

Edmond – Dhe ardhjen e tyre nuk e quajmë dërgesë malli, por vizitën e tyre të fundit për t'u përgatitur për udhëtimin në botën tjetër.

Samantha – Dakord...

Edmond – Mendojeni sikur punoni në një agjenci udhëtimi. Klientët tanë nisen për një lundrim të gjatë. Vetëm se bileta e kthimit nuk përfshihet në paketë.

Samantha – E kuptoj... Atëherë, ç' do t'ju sjellin?

Edmond – Dërgesë arkivolesh. Koleksioni i ri. Katalogun e keni përpara!

Edmondi del. Samantha hedh një sy mbi katalog.

Samantha – O drek... Çfarë lundrimi! (*Telefonon.*) Pamela? S'e beson dot! E di ç'punë më gjetën ata të zyrës së punësimit? Te një agjenci funerale! Ç'nuk bën njeriu për të fituar bukën... Tani jam në recepsion dhe për momentin është qetësi... (*Bie telefoni i zyrës.*) Më fal, duhet ta mbyll... (*Ngre receptorin.*) Akulli, ushqime të ngri... Agjencia Funerale Akulli, urdhëroni... Po... Po... (*Shënon në një bllok.*) Oferta e muajit, pikërisht... Modeli Pisha Ekonomike... Nëntëdhjetë e nëntë euro, me taksa... Dakord, do t'ia them, zonja Delamare... Mund të mbështeteni tek unë... Mirupafshim!

Mbyll telefonin dhe psherëtin e lehtësuar. Por lehtësimi zgjat fare pak: hyn një burrë dhe afrohet te tavolina.

Samantha – Erdhët për dërgesën?

Francis – Jo... Francis Martino. Kam takim me zotin Picard, për të zgjedhur një model...

Samantha (*me buzëqeshje tregtare*) – Po e thërras. Ndërkohë mund t'i hidhni një sy katalogut. (*Ia zgjat.*) Është për dhuratë?

Francis – Për gruan time...

Samantha e vështron, ndërsa ai shfleton katalogun pa shumë vëmendje.

Samantha – Edhe mua s'më ngjanit me shofer dërgesash...

Francis – Po...

Samantha – Më falni, por kam përshtypjen se ju kam parë diku.

Francis – Po... Fytyrën time e shihni në çdo mur të qytetit...

Samantha – Ju kërkon policia?

Francis – Ende jo. Për momentin vetëm kandidoj në zgjedhje... (*Tregon afishet jashtë.*) Nëpër ato afishe jam unë...

Samantha – Francis Martino! Kundërshtari i zonjës Delamare!

Francis – Le të themi rivali i saj...

Samantha – Nga e djathta, apo jo?

Francis – Jo, ajo është zonja Delamare... Unë jam i qendrës. Siç thuhet, qendra është kudo, por askush s'e di ku fillon e ku mbaron...

Samantha – Kush e mendonte se në këtë punë do të takoja edhe njerëz të famshëm!

Francis – Të gjithë vdesin një ditë, e dini. Edhe të famshmit.

Samantha – Pra, edhe ju e keni humbur bashkëshorten?

Francis – Po, fatkeqësisht...

Samantha – Atëherë jeni barazim!

Francis – Si, ju lutem?

Samantha – Me një vdekje në familje pak para zgjedhjeve, zonja Delamare kishte avantazh. Tani rezultati është barazuar...

Francis – Mendoni kështu?

Samantha – Në politikë, një tragjedi familjare mund të vlejë më shumë se një program elektorale i tërë. A mendoni se politikanët nuk e dinë këtë?

Francis – Ku i dihet...

Samantha – Më besoni, vdekja e gruas suaj mund të jetë gjëja më e mirë që ju ka ndodhur... Dua të them, nga pikëpamja elektorale...

Francis – E shoh që jeni vëzhguese shumë e hollë e jetës politike... Do t'ju kërkoj këshilla kur të kem nevojë... Ehm... Zoti Picard është këtu?

Samantha – Sigurisht, po e thërras. (*Sheh tastierën e centralit dhe lexon mbishkrimet.*) Dhoma frigoriferike... Kuzhina... Tanatopraksia... Nuk e di ç'do të thotë kjo, por po e provoj... (*Formon numrin dhe pret që Edmondi të përgjigjet.*) Bingo! Zoti Picard? Erdhi Francis Martino... (*Mbyll telefonin.*) Vjen menjëherë...

Heshtje disi e sikletshme. Francisi shfleton katalogun sa për t'u marrë me diçka.

Francis – Po ju, a e keni bërë zgjedhjen tuaj?

Samantha – Nuk është shumë e sjellshme kjo pyetje, zoti Martino. Jam ende e re për të zgjedhur arkivolin...

Francis – E kisha fjalën për zgjedhjet politike. Keni votuar sot?

Samantha – Ehm... Ende jo...

Francis – Atëherë kam ende një shans... E njihni programin tonë?

Samantha – Keni program? Mendova se ishit të qendrës...

Hyn Edmondi.

Edmond – Mirëdita, zoti Martino. Ngushëllimet e mia më të sinqerta...

Francisi merr sërish një pamje të pikëlluar.

Francis – Ç'të bëjmë... Fati, apo jo?

Edmond – Të paktën pati një vdekje të bukur.

Francis – Ju duket e bukur?

Edmond – Jo?

Francis – E mori përpara një tren...

Edmond – Më falni, duhet ta kem ngatërruar me zonjën Dumortier... Ajo vdiq në gjumë, në shtratin e saj. Ishte nëntëdhjetë e një vjeçe...

Francis – Po... Gruaja ime ishte pak më e re...

Edmondi vëren se Samantha po i dëgjon me një kureshtje jo fort të fshehtë.

Edmond – Sandra, pse nuk na sillni dy kafe?

Samantha – Samantha...

Edmond – Po, pra... Të paktën kafe dini të bëni?

Samantha – Mund ta provoj...

Francis – Për mua, një ekspres shumë të fortë, ju lutem.

Samantha – Shumë të fortë... Si gara e sotme zgjedhore, apo jo, zoti Martino?

Francisi buzëqesh lehtë. Edmondi duket tepër i bezdisur.

Edmond – Makina e ekspresit është andej...

Samantha del.

Edmond – Sa e vështirë të gjesh punonjës të zotë sot... Edhe gruaja ime ka mbetur në shtrat me grip. Këtë vit qenka shumë i rëndë...

Francis – Po... Gruaja ime vdiq nga gripi...

Edmond – Mendova se e kishte shtypur treni.

Francis – Kur po shkonte në farmaci për vaksinën kundër gripit...

Edmond – Gjithmonë kam menduar se diçka s'shkon me atë vaksinë... Dhe unë e di mirë këtë punë! Madje gruas sime ia ndalova të vaksinohej...

Francis – Po zonja Picard, si është?

Edmond – Ka marrë pak të ftohtë. Pas pak ditësh do të ngrihet. Më mirë ta lëmë natyrën të bëjë punën e saj, apo jo?

Francis – Për gruan time, për fat të keq, i ftohti është i përjetshëm.

Edmond – E keni zgjedhur modelin, zoti Martino? Siç e shihni, koleksioni ynë i ri është i mrekullueshëm...

Francis (*duke i hedhur një sy katalogut*) – Hmm...

Edmond – Siç them gjithnjë: nga çmimi i arkivolit kuptohet sa të dashur i kemi pasur të ndjerët...

Francis – Në fakt, po mendoja për diçka shumë të thjeshtë...

Edmond – E kuptoj... Diçka elegante, por njëherësh të përmbajtur... Keni ndonjë model në mendje?

Francis (*tregon në katalog*) – Pse jo ky...

Edmond (*jo fort i kënaqur*) – Pisha Ekonomike. Modeli më i lirë që kemi. Madje edhe me ulje.

Francis – Nëntëdhjetë e nëntë euro, me taksa, apo jo?

Edmond – Pikërisht, zoti Martino...

Francis – Meqë trupi do të digjet në krematorium...

Edmond – Keni të drejtë. Pisha do të mjaftojë. Keni fat: na ka mbetur vetëm një në magazinë. Shitet shumë shpejt ky model... Sa për pajisjet shtesë, mund t'ju propozojmë...

Francis – Modelin bazë.

Edmond – Pisha Ekonomike, pa shtesa. Shkëlqyeshëm. Dëshironi të shihni ndonjë gjë tjetër?

Francis – Për tani mjafton, faleminderit...

Edmond – Shumë mirë, zoti Martino. U shënua.

Samantha kthehet me kafetë. I zgjat një filxhan Francisit dhe tjetrin Edmondit.

Francis – Faleminderit, zonjushë...

Samantha (*duke bërë lajka*) – Samantha...

Francisi e pi filxhanin me një frymë dhe shtrembëron fytyrën. Edmondi provon kafënë e tij dhe e vështron Samanthën me tërbim.

Edmond (*me shikim ndjesëkërkues ndaj Francisit*) – Pak si tepër e fortë, apo jo...

Francis – Po, tepër...

Edmond – Kjo do të ngjallte edhe të vdekurin...

Samantha – Doni ndonjë kënaqësi të vogël, zoti deputet?

Francisi e vështron me tundim.

Edmond – Besoj se zonjusha e ka fjalën për një ëmbëlsirë. Kemi biskota, nëse dëshironi. I përgatit gruaja ime.

Francis – Nëse kënaqësitë vijnë nga gruaja juaj... Më mirë të përmbahem.

Samantha – Përmbajtja, për një deputet...

Edmond – Besoj se zonjusha deshi të thoshte abstenimin nga votimi.

Francis – Dhe, për më tepër, unë nuk jam bërë ende deputet...

Celulari i Francisit bie me një tingull si zile zgjimi.

Francis – Më falni... (*Përgjigjet.*) Alo? I keni vlerësimet e para? Po... Po... Aha... Mirë, po vij menjëherë... Jo, ceremonia është në orën njëmbëdhjetë. Pra pas një ore... Sigurisht, do të mbahet në intimitet të plotë... Nuk dua ta shfrytëzoj tragjedinë time për të fituar simpatinë e votuesve... Sidoqoftë, shtypin e keni lajmëruar, apo jo? Mirë, faleminderit. Shihemi menjëherë...

Edmond – Si po shkon fushata, zoti Martino? Çfarë parashikoni?

Francisi vendos mekanikisht celularin mbi tavolinë dhe nxjerr nga xhepi dy fletushka elektorale.

Francis – Siç e dini, duhej të kandidonte gruaja ime. Por pas kësaj tragjedie...

Edmond – Natyrisht...

Samantha – Nganjëherë votojnë edhe të vdekurit. Por një të vdekur ta zgjedhin deputet, kjo ende s'ka ndodhur...

Edmond – Me kaq shumë mungesa në parlament, ndoshta as nuk do ta vinte re njeri...

Francis (*u zgjat fletushkat Edmondit dhe Samanthës*) – Ja disa informacione për programin tonë.

Edmond – Ah, keni program... Mendova se ishit... Jo, asgjë...

Francis – Në fakt, nuk kam fare përvojë politike. Por partia e qendrës ka aq shumë vështirësi për të gjetur kandidatë...

Samantha – Po... Ndoshta është e vetmja parti që ka më pak votues sesa kandidatë...

Edmondi e vështron me zemërim.

Francis – Me pak fjalë, më mbushën mendjen të kandidoja dhe unë u dorëzova... Tani duhet të iki. Kam një problem të vogël për të zgjidhur...

Edmond – Shpresoj të mos jetë serioz?

Francis – Meqë s'gjeta askënd tjetër, mora vajzën e pastrueses sime si zëvendëskandidate. Por sapo më lajmëruan se e kanë arrestuar për prostitucion në rrugë...

Edmond – Nëse kandidatët nuk lejohen më t'u ofrojnë hilet e tyre zgjedhësve në tregje, ku po shkon demokracia?

Francis – Ashtu është...

Samantha – Nëse kërkon një zëvendëskandidate tjetër, mund t'ju ndihmoj unë...

Francis – Pse jo? Do të mendohem, ju premtoj...

Edmond – Atëherë shihemi në ceremoni...

Francis – Patjetër.

Francisi largohet. Edmondi e vështron Samanthën me qortim.

Edmond – Çfarë ju thashë?

Samantha – Çfarë?

Edmond – Të përgjigjeni vetëm në telefon!

Samantha – Po përpiquesha të isha e sjellshme me klientin...

Edmond – Shoferi i dërgesës nuk ka ardhur ende?

Samantha – Jo...

Edmond – Me këtë ritëm do të mbetemi pa mall...

Samantha – Ah, meqë ra fjala për telefonin, harrova t'ju them. Do të krenoheni me mua: bëra shitjen time të parë.

Edmond (*i shqetësuar*) – Ju thashë të mos merrnit iniciativë...

Samantha – Telefoni zonja Delamare, e veja e deputetit. Zgjodhi modelin Pisha Ekonomike.

Edmond – Pisha Ekonomike?!

Samantha – E di, është më i liri, por prapë është shitje...

Edmond – Në magazinë kemi vetëm një dhe sapo ia premtova zotit Martino për gruan e tij!

Hyn zonja Delamare.

Chantal – Ah, zoti Picard. Desha t'ju takoja.

Edmond – Mirëdita, zonja Delamare. Ngushëllime për bashkëshortin... Jam i sigurt se do ta miratonte zgjedhjen tuaj.

Chantal – Për arkivolin? Është e vërtetë se ishte njeri i thjeshtë, pranë popullit, me shije modeste...

Edmond – E kisha fjalën për kandidaturën tuaj! Për t'i zënë vendin në parlament...

Chantal – Ah, në këto çaste e kam mendjen larg politikës. (*Gjithsesi u jep Edmondit dhe Samanthës nga një fletushkë elektorale.*) Sikur votuesit e tim shoqi të mos më kishin lutur të kandidoja për të shpëtuar mandatin e tij... Por doja të flisnim për organizimin e varrimit...

Edmond – Mos keni ndryshuar mendim për modelin? Vërtet, Pisha Ekonomike për një deputet...

Chantal – Jo, jo. Pisha më përshtatet shumë. Aq më tepër që kam zgjedhur kremimin...

Edmond – Ah, edhe ju...

Chantal – Si, ju lutem?

Edmond – Dua të them... Kremimi po bëhet gjithnjë më i zakonshëm. Nuk doni ta shihni sërish katalogun?

Samantha (*si shitëse*) – Është koleksioni i ri. Një sy s'ju kushton gjë...

Edmond (*i tregon katalogun*) – Shihni modelin Luigji Filip, për shembull. Me dru mahagoni. Me garanci tridhjetëvjeçare...

Chantal hedh një sy të shpërqendruar mbi katalog.

Chantal – Jo, faleminderit. Dhe, më falni, por Luigji Filipi, Elizabeta II, Maria Antonieta... Nuk më duken emra fort republikanë...

Samantha – Ndërsa Pisha Ekonomike tingëllon pak si një mobilie që duhet ta montosh vetë, apo jo?

Edmond – Sigurisht, nëse merrni një model më të shtrenjtë, mund t'ju bëjmë një ulje të veçantë. Mendohuni mirë.

Chantal – Dëgjoni, s'kam kohë, dhe e kam marrë vendimin. Pisha Bazike më mjafton...

Edmond – Çështja është se...

Chantal – Ka ndonjë problem?

Edmond – Më vjen shumë keq, zonja Delamare, por për momentin ky model na ka mbaruar...

Chantal – Por kjo vajza më tha në telefon se...

Edmond – Ndërkohë arkivolin e fundit ia premtova zotit Martino...

Chantal – Martinos? Kundërshtarit tim në zgjedhje!

Edmond – Është një keqkuptim për të ardhur keq. Ju kërkoj ndjesë... Asistentja ime është e re në këtë profesion...

Chantal – Nuk e pranoj!

Edmond – Mund t'ju ofroj një model tjetër. Me zbritje... Një kalim në klasë më të lartë...

Chantal – Ofrojani Martinos.

Pikërisht atë çast kthehet Martino.

Francis – Më duket se e harrova celularin këtu... (*Habitet kur njeh Chantal-in.*) Zonja Delamare...

Edmond – Besoj se njiheni...

Chantal – Pak... Zonja Martino kishte kandiduar kundër burrit tim në zgjedhjet e mëparshme...

Edmond – Ah... Gati si të ishit të një familjeje, pra...

Francis – Më lejoni t'ju shpreh ngushëllimet e mia, zonjë e dashur...

Edmond – Zoti Martino është zotëri i vërtetë. Jam i sigurt se do t'ju lërë me kënaqësi radhën...

Francis – Si, ju lutem?

Chantal – Duket se, zoti Martino, nuk jemi rivalë vetëm për karrigen e deputetit...

Edmond – Asistentja ime ia ka premtuar zonjës Delamare modelin e fundit Pisha Ekonomike...

Samantha (*e gëzuar*) – Epo, s'është aq tragjike! Jam e sigurt se edhe ju politikanët ua premtoni ndonjëherë të njëjtin post dy njerëzve për të fituar zgjedhjet...

Francis – Me siguri do ta zgjidhim me mirëkuptim. Apo jo, zoti Picard?

Edmond – Sigurisht! Koleksioni i ri pritët të mbërrijë nga çasti në çast...

Bie telefoni dhe Samantha përgjigjet.

Samantha – Akulli, ushqime të ngri... Agjencia Funerale Akulli, urdhëroni. Prisni një çast, po jua kaloj. (*Edmondit.*) Për ju...

Edmond – Më falni një çast... (*Merr receptorin.*) Po...? Jo! Shoferi juaj qenka me grip? Po bëni shaka? Kur? Sot pasdite? Do të jetë tepër vonë! S'do ta lini me kaq, ju siguroj!

E mbyll telefonin i dëshpëruar.

Francis – Nuk do ta kalojmë gjithë ditën këtu... Nëse e ndihmon zonjën Delamare, jam gati të marr një model tjetër. Ç'më propozoni?

Edmond – Çështja është se... Sapo mora vesh që dërgesa e pritët sot në mëngjes do të vonohet disa orë...

Francis – Dhe?

Edmond – Pisha Bazike ishte arkivoli ynë i fundit...

Francis – I fundit? Domethënë...?

Edmond – Më vjen keq, por tani për tani nuk kam asnjë arkivol tjetër. Përveç nëse e fusim sërish zonjën Dumortier në frigorifer... Por ajo ndodhet me familjen në dhomën mortore...

Samantha – Po, kjo do të ishte pak e sikletshme...

Të gjithë mbeten të shtangur.

Chantal – Ceremonia për burrin tim është sot në orën njëmbëdhjetë!

Francis – Edhe ai i gruas sime.

Edmond (*i dërrmuar, me vete*) – Një arkivol për dy... Vetëm kjo më mungonte...

Chantal – Mos po na thoni ta fusim tim shoq dhe gruan e zotërisë në të njëjtin arkivol?

Francis – S'do të ishte fort e hijshme...

Edmond – Mos mund ta shtyjme njëren ceremoni për nesër?

Samantha – Fundja, tani ata nuk e kanë aq me nxitim...

Chantal – Por unë po!

Francis – As unë s'mund ta shtyj për nesër. Shtypi është lajmëruar...

Chantal – Edhe për burrin tim! S'kam pse t'ia lë gjithë vëmendjen kundërshtarit!

Edmond – Po ç'do të bëjmë, atëherë?

Francis – A duhet patjetër arkivol për gruan time?

Edmond – Si?

Francis – Arkivoli përdoret vetëm për kremimin. Zgjat pak minuta...

Samantha – S'është aspak ekologjike të presim pemë për arkivole që pastaj i djegim menjëherë...

Francis – Pa përmendur gazrat serrë.

Samantha – Mund ta bëjmë mbi një pirg drush, në breg të ndonjë lumi, siç bëhet në disa vende...

Chantal – Po... Shtypit me siguri do t'i pëlqente shumë kjo...

Errësirë.

AKTI I DYTË

Francisi dhe Chantal-i presin bashkë në recepsion me pamje të pikëlluar. Francisi i hedh një vështrim të fshehtë orës.

Francis – Mendoni se do të zgjasë edhe shumë...?

Chantal – S'e di... Nuk jam mësuar me këto punë...

Francis – E çuditshme... Më duket sikur jam në maternitet, duke pritur një ngjarje të gëzueshme...

Chantal (*e sheh me shqetësim*) – Po, vërtet e çuditshme...

Francis – E keni menduar ç'do të bëni me to?

Chantal – Me çfarë?

Francis – Me hirin e burrit tuaj. Ku mendoni ta mbani?

Chantal – Ende nuk kam vde... vendosur. (*Një pauzë.*) A zë shumë vend?

Francis – Nuk e di... Gjithsesi, futet në një urnë...

Chantal – Në urnë... Si votat?

Francis – Në një urnë funerale, jo në kutinë e votimit...

Chantal – Ah, po, sigurisht!

Francis – Ç'ironi për një deputet... Të përfundojë në urnë, edhe pas vdekjes...

Chantal – Po ju?

Francis – Nuk do ta mbaj hirin mbi oxhak. Do të ishte pak e çuditshme, apo jo?

Chantal – Po...

Francis – Ndoshta ta shpërndaj në kopsht... A lejohet?

Chantal – Besoj se po. Në fund të fundit, s'ka shkuar njeri në burg se shpërndau hirin e bashkëshortit në kopsht...

Francis – Përveç ndonjë vrasësi që ka tentuar të fshehë gjurmët, natyrisht...

Chantal – Hmm...

Francis – Por, nga ana tjetër... Ta dish se bashkëshortja jote është shpërndarë në bar, mes shtëpizës së qenit dhe skarës... Edhe kjo është pak e çuditshme, apo jo?

Chantal – Po...

Francis – Është vendim i rëndësishëm. Duhet menduar mirë më parë. Pastaj është vonë...

Chantal – Sigurisht... Përveç nëse përdorni fshesën me korrent...

Francis – Dhe jemi vërtet të detyruar ta marrim me vete?

Chantal – Besoj se po... Si në maternitet...

Pikërisht atëherë hyjnë Edmondi dhe Samantha, secili me nga një urnë.

Edmond – Nuk po shoh pllakëzat. Cila është urna e deputetit?

Samantha – O dreq... Pllakëzat...

Edmond – Çfarë?

Samantha – Harrova t'i vendos...

Edmond – Por unë ju thashë... Kisha ngjitur në secilën urnë nga një shënim me emrin! Ju duhej vetëm të vidhosnit pllakëzat!

Samantha – Më vjen jashtëzakonisht keq...

Edmond – A e dini të paktën cila urnë ka hirin e deputetit?

Heshtja e sikletshme e Samanthës është përgjigjja. Por Edmondi nuk ka kohë të reagojë. Francisi dhe Chantal-i i shohin me solemnitet. Pas një ngurrimi, Edmondi ia jep urnën e tij Chantal-it, ndërsa Samantha ia jep të sajën Francisit.

Edmond – Po ju lëmë disa çaste vetëm me hirin e bashkëshortëve tuaj... *(Del duke e shpuar Samanthën me sy.)* Nuk e di ç'më pengon t'ju kremoj edhe juve...

Samantha – Mirë që shkova në një dyqan mobiliesh e gjeta një arkivol prej pishe...

Edmond – Arkivol që duhet ta montosh vetë! As nuk e dija që ekzistonin...

Samantha – Të paktën ata kishin mall në magazinë...

Edmond – Mirë, mirë, mjaft...

Samantha – Tani, agjenci funerale apo dyqan mobiliesh, vështirë t'i dallosh...

Edmond – Po, tamam... Ka një mundësi në dy që zonja Delamare tani po nderon hirin e zonjës Martino.

Samantha – Dhe zoti Martino atë të zotit Delamare...

Edmond – Dhe nuk ishte aspak e lehtë t'i montonim ata arkivolë me pjesë...

Samantha – Po... Tamam si mobiliat e montueshme...

Dalin. Francisi dhe Chantal-i sodisin urnat e tyre, të zhytur në mendime.

Francis – Pluhur jemi...

Chantal – Dhe në pluhur do të kthehem.

Francis – Si vdiq saktësisht burri juaj?

Chantal – U mbyt në ujë...

Francis – U mbyt...?

Chantal – Ishte peshkatar i apasionuar. Me siguri ra nga varka. Trupin ia gjetën pas gjashtë javësh...

Francis – Dhe nuk dinte të notonte...

Chantal – Nuk ma kishte thënë kurrë... Por tani që e mendoj, s'e pashë asnjëherë të notonte sa ishte gjallë.

Francis – Pak njerëz mburren se nuk dinë të notojnë...

Një pauzë.

Chantal – Po gruaja juaj?

Francis – Aksident rrugor.

Chantal – Ah, po...

Francis – Te një kalim hekurudhor i rrezikshëm... Makina i ngeci mbi shina. Nuk arriti ta ndizte sërish...

Chantal – Nëse zgjidhem, ju premtoj se do të rregulloj atë kalim hekurudhor.

Francis – Faleminderit... Nëse më zgjedhin mua, do të propozoj një ligj që t'i detyrojë të gjithë peshkatarët të marrin dëshmi noti...

Qëndrojnë një çast në heshtje duke soditur urnat.

Chantal – Të mendosh që në zgjedhjet e kaluara ata kandiduan kundër njëri-tjetrit. Ja ku përfunduan. Secili në urnën e vet...

Chantal – Po...

Francis – Mund të themi se politika nuk u solli shumë fat...

Chantal – Jo...

Francis – Shpresoj të mos përfundojmë edhe ne kështu.

Chantal – Të paktën jo menjëherë...

Francis – Meqë ra fjala, i keni parë sondazhet menjëherë pas votimit?

Chantal – Po...

Francis – Raundi i dytë premtan të jetë shumë i ngushtë.

Chantal – Por unë duhet të kem avantazh... Burri im mund të prehet në paqe...

Francis – Hmm... Në zgjedhjet e fundit, njerëzit tuaj u dyshuan për futje të votave të rreme nëpër urna...

Kthehen Edmondi dhe Samantha.

Edmond – Më duket se po bëhen miq...

Samantha – Do ta shihni, kjo do të përfundojë në martesë. (*Edmondi e qorton me sy.*) Të dy janë të ve, apo jo?

Francisi dhe Chantal-i i vënë re.

Chantal – Mirë, besoj se duhet t'ju lëmë...

Edmond – Mos u nxitoni... Mund të rrini sa të doni...

Samantha – Dhe do të jeni gjithmonë të mirëpritur tek ne...

Edmondi e qorton sërish me sy.

Francis – Mund t'ju çoj diku me makinë? Kam një makinë familjare...

Chantal – Nuk e di nëse...

Francis – Keni të drejtë, më falni. Mund të lindin thashetheme...

Samantha afrohet te Chantal-i.

Samantha – Po ju ndihmoj... Është disi e rëndë...

Chantal – Ia dal vetë, faleminderit.

Samantha zgjat dorën me ngathtësi drejt urnës së Chantal-it. Pa dashje godet urnën e Francisit, e cila bie në tokë dhe një pjesë e hirit shpërndahehet në dysHEME. Edmondi e sheh i tmerruar.

Chantal – O Zot!

Edmond (i shkatërruar) – Është makth...

Samantha – Më falni shumë... Po e rregulloj menjëherë...

Edmond – Mos prekni asgjë, do të merrem unë...

Edmondi zhduket.

Samantha – Ju betohem, kjo më ndodh për herë të parë...

Edmondi kthehet me një përparëse qesharake, një fshesë dhe një lopatë mbeturinash.

Edmond – Do ta ndreq...

Nën shikimet e shtangura të tre të tjerëve, ai fshin hirin, e mbledh me lopatë dhe bëhet gati ta hedhë në urnë. Por ngatërrohet urnën.

Francis – Ehm, jo... Ai është burri i zonjës.

Edmond – Më falni... (E vendos hirin në urnën tjetër.) Ja, aksidenti i vogël u ndreq...

Samantha përkulet dhe merr diçka nga dysHEMEJA.

Samantha – Çfarë është kjo?

Edmond (i sikletosur) – Nganjëherë mbetet ndonjë... Për shembull, ndonjë mbushje dhëmbi...

Samantha – Ah, po... Mund të thuhet se ky i ndjeri paska marrë një plumb të mirëfilltë... Kjo i ngjan një predhe. Dhe me kalibër të madh!

Të gjithë mbeten të shtangur.

Edmond (duke shqyrtuar plumbin) – Vërtet...? Mos vallë gruaja juaj ka vdekur në ndonjë aksident gjuetie?

Francis – Jo... Ju thashë, në një aksident vaksine...

Samantha – Po, por ky qenka një supozitor me kalibër të madh!

Edmond – Më ngjan me plumb gjuetie me kalibër të madh...

Samantha – Zoti Martino... Nëse e keni ngatërruar gruan me një derr të egër, zgjedhjet parlamentare nuk do t'ju shkojnë fort mirë!

Francisi ia merr plumbin Samanthës dhe e shqyrton.

Francis (*i sikletosur*) – Nuk kuptoj, ju betohem...

Heshtje e sikletshme.

Samantha – E vërteta është... Nuk jam krejt e sigurt se ai është hiri i gruas suaj...

Francis – Si, ju lutem?

Samantha – I ngatërrova pak pllakëzat...

Edmond – Ajo do të thotë se plumbi mund të ketë qenë edhe në urnën e zotit deputet...

Francisi e vështron Chantal-in, e cila duket e shkatërruar.

Francis – E kuptoj...

Chantal – Mund t'jua shpjegoj gjithçka...

Francis (*i habitur*) – Vërtet?

Chantal (*Edmondit dhe Samanthës*) – Ju lutem, na lini vetëm një çast.

Edmondi dhe Samantha largohen pa zhurmë.

Francis – Keni diçka për të më thënë?

Chantal zgjat dorën për t'ia rrëmbyer plumbin Francisit.

Chantal – Ma jepni!

Francis – Jo kaq shpejt...

Chantal shembet nga dëshpërimi.

Chantal – Mirë, unë e vrava...

Francis – Ju?!

Chantal – Burri im nuk u mbyt.

Francis – Dhe ju e paraqitët vrasjen si aksident...

Chantal – Po...

Francis – Po pse?

Chantal – Që të mos më fusnin në burg, sigurisht!

Francis – Jo, dua të them... Pse e vratë?

Chantal – Mos më thoni se nuk e dinit?

Francis – Çfarë nuk dija?

Chantal – Im shoq më tradhtonte.

Francis – Dhe pse duhej ta dija unë?

Chantal – Sepse më tradhtonte me gruan tuaj! Nuk e dinit?

Francis (*i tronditur*) – Jo...

Chantal – E vrava me pushkën e tij të gjuetisë. Pastaj bëra gjithçka që të dukej si aksident peshkimi...

Francis – Sa djallëzore...

Chantal – Pothuajse ia dola... Sikur trupi të kishte mbetur në fund të ujit, siç kisha menduar...

Francis – Fatkeqësisht, e kaluara del gjithmonë në sipërfaqe...

Chantal – Mendova se me kremimin do të isha e qetë njëherë e përgjithmonë... Por plumbi paska përballuar nxehtësinë...

Francis – Nuk u bë autopsi?

Chantal – Certifikatën e vdekjes e firmosi mjeku i familjes. Është goxha i moshuar dhe sheh pak... Nuk i kushtoi shumë vëmendje.

Francis – E kuptoj... Por për një krim pasioni mund të kërkohet lehtë një dënim më i butë, apo jo? Mos vallë e vratë burrin që t'i zinit vendin në parlament?

Chantal – Kandidoj sidomos për të pasur imunitet parlamentar, në rast se fillojnë të më hetojnë...

Francis – Si një sigurim kundër çdo rreziku... Imuniteti i të zgjedhurve, pandëshkueshmëria e të privilegjuarve...

Chantal – Do të më denonconi?

Francis – Kjo varet nga ju. (*Tregon plumbin.*) Vetëm unë e di të vërtetën...

Chantal i afrohet me një pamje joshëse.

Chantal – Mund të bëni ç'të doni me mua... Do të jem e juaja...

Duke vazhduar ta joshë, Chantal rrëzon edhe urnën e Francisit. Një pjesë e hirit shpërndahet në dysHEME.

Francis – Mund të filloni duke u tërhequr nga zgjedhjet në favorin tim...

Errësirë.

AKTI I TRETË

Edmondi merret me punë në recepsion. Hyn Samantha.

Samantha – Mirëdita, mirëdita!

Edmond – Paska përparim... Sot jeni vetëm gjysmë ore me vonesë. S'ju zuri gjumi në autobus?

Samantha – Më zuri... Por u zgjova pak para stacionit të fundit. Tashmë nuk bëni dot pa mua, apo jo?

Edmond – Hmm...

Samantha – Epo, zoti Picard, si po shkon biznesi?

Edmond – Qetë këto ditë, pas asaj jave të zjarhtë që patëm...

Samantha – Të zjarhtë?

Edmond – Është shprehje...

Ndërsa heq pallton, hedh një vështrim nga afishet elektorale.

Samantha – Ah, e patë? Më në fund kandidati i qendrës kaloi në raundin e dytë.

Edmond – Po... Zonja Delamare u tërhoq në favor të tij...

Samantha – Por ai e mori si zëvendëskandidate...

Edmond – Fat i keq për ju. Vendi është zënë.

Samantha – Ju thashë që kjo do të përfundonte me martesë!

Edmond – Jeni vërtet shumë mendjemprehtë...

Samantha – Po gruaja juaj, a është këtu?

Edmond – Është ngjitur...

Samantha (*e zhgënjyer*) – Atëherë nuk ju duhet më ndihma ime...

Edmond – Dua të them, ajo është këtu, por... Fatkeqësisht, gruaja ime ndërroi jetë nga gripi...

Samantha – Më vjen shumë keq... Ngushëllimet e mia...

Edmond – Faleminderit.

Samantha – Kur ndodhi?

Edmond – Mbrëmë. Ndoshta duhej ta kisha lejuar të vaksinohej...

Samantha – Të paktën do të ketë një varrim të bukur, me ju...

Edmond – Hmm...

Samantha – Mund t'i tregoni sa shumë e donit. Siç thoni ju: nga çmimi i arkivolit kuptohet sa të dashur i kemi pasur të ndjerët... Ç'model zgjodhët?

Edmond – Pisha Ekonomike...

Samantha – Ah... Druri natyral të jep ngrohtësi...

Edmond – Sidomos kur digjet. Zgjodha edhe unë kremimin.

Samantha – Sigurisht...

Edmond – Tani, natyrisht, më duhet ta zëvendësoj... Përfundimisht.

Samantha – Ta zëvendësoni...?

Edmond – Këtu, në agjenci.

Samantha – Ah, po... Atëherë do të më jepni kontratë të përhershme?

Edmond – Mund t'ju marr në provë, të paktën. Tani kemi një vend të lirë për specialist të përgatitjes së trupave...

Samantha – Specialist i përgatitjes së trupave...

Edmond – Unë merrem kryesisht me punët e rënda. Ndonjëherë është si të ndërtosh një pazëll... Dhe s'i kemi gjithmonë të gjitha pjesët...

Samantha – Si me zonjën Martino... Atje bëtë mrekulli, vërtet...

Edmond – Ashtu është... Kur na e sollën, pasi treni e kishte shtypur bashkë me makinën... Ishte bërë si një skulpturë abstrakte...

Samantha – Një skulpturë abstrakte...?

Edmond – Sidoqoftë, puna e fundit e zbukurimit ishte e gruas sime. Tani që ajo s'është më... Nëse ju intereson...

Samantha – Nuk e di nëse do të jem e zonja...

Edmond – Nuk është shumë e vështirë. Pak a shumë si puna e estetistes, vetëm se klientet janë gjithmonë të kënaqura...

Samantha – Pse jo...

Edmond – Është edhe punë plot të papritura, ndryshe nga ç'mendohet. E patë vetë, këtu nuk mërzhitesh kurrë...

Samantha – Dhe takon ndonjëherë edhe njerëz me rëndësi...

Edmond – Herët a vonë, i pasur a i varfër, i famshëm a i panjohur, çdo njeri kalon nga duart tona...

Samantha fillon të fshijë dyshe-menë.

Samantha – Po me plumbin që gjetëm në urnën e deputetit, do të bëni ndonjë gjë?

Edmond – Ç'ju shkon në mendje... Ne s'jemi policë. Dhe na lidh sekreti profesional. Në punën tonë hyjmë, duam s'duam, në intimitetin e familjeve...

Samantha – Vërtet?

Edmond – S'e keni idenë ç'mund të gjejmë në xhepat e të vdekurve... Një herë gjeta edhe një biletë lotarie fituese.

Samantha – Sa duhet të jetë gëzuar e veja...

Edmond – Natyrisht, parapëlqeva të mos ia thosha. Do të më dukej pa vend...

Samantha – Sigurisht...

Edmond – Me ato para bleva edhe aparatën e kafesë... Meqë ra fjala, doni një kafe?

Samantha – Pse jo?

Edmondi largohet për pak, për të sjellë kafe.

Edmond (nga prapaskena) – Imagjinoni, javën e kaluar gjeta një palë gërrshërë në hirin e zonjës Dumortier...

Samantha – Edhe ajo ishte vrarë?

Edmond – Gërrshërë kirurgjikale! Sapo ishte operuar për apendicit dhe vdiq pas operacionit...

Samantha – Më jepni emrin e klinikës, për çdo rast, nëse do të më duhet ndonjë operacion...

Edmondi kthehet me kafënë.

Samantha – Gjithsesi, faleminderit që më dhatë një mundësi. Do ta shihni, s'do të zhgënjeheni...

Edmond – Kam krijuar tashmë një ide për talentet tuaja...

Samantha vëren diçka në pluhurin që po fshin.

Samantha – Hë, ç'është kjo?

Edmondi afrohet dhe sheh sendin që ajo i zgjat.

Edmond – Një plumb i dytë?

Samantha (me pamje shumë serioze) – Domethënë ka pasur edhe një qitës të dytë në vrasjen e zotit Delamare... Kjo s'qenka një vrasje me një plumb, por një valë të shtënash!

Edmond – Shikoni tepër televizor, Samantha... Ishte deputet, jo ndonjë udhëheqës që të vritej në atentat. (Mendohet.) Po sikur ky plumb të vijë nga urna tjetër...?

Samantha – Bravo, inspektor... Mendoni se zoti Martino mund ta ketë qëlluar edhe ai gruan e vet...?

Edmond – Pastaj ta ketë vendosur makinën e saj përpara trenit të mëngjesit...

Samantha – Që ta godiste drejt e në shenjë...

Edmond – Po, është e mundur...

Samantha – Po pse?

Edmond – Xhelozia! E dini ç'thonin në qytet për gruan e Martinos?

Samantha – Jo?

Edmond – Për zonjën Martino, njerëzit thoshin se mbi të kishin kaluar të gjithë... Përveç trenit. Deri atë ditë...

Samantha – Ose ai e vrau thjesht për t'i bërë votuesit ta mëshironin... Dhe për t'u zgjedhur më lehtë.

Edmond – Ku i dihet...

Samantha – Sidoqoftë, tani ka imunitet parlamentar...

Edmondi hedh sytë nga vitrina.

Edmond – Ah, përmend ujkun...

Samantha – Dhe ujku te dera!

Hyjnë Francis dhe Chantal-i.

Samantha – Duket se puna po gjallërohet prapë.

Edmond – Zoti Martino, zonja Delamare! Ç'erë e mirë ju solli këtu? Shpresoj të mos keni ndonjë tjetër humbje në familje...

Francis – Jo, jo, mos u shqetësoni...

Edmond – Atëherë më jepni rastin t'ju përgëzoj për zgjedhjen, zoti Martino.

Francis – Faleminderit, Edmond.

Samantha (*Chantal-it*) – Nuk jeni shumë e zhgënjyer?

Chantal – Sidoqoftë, unë jam zëvendësja e tij... Kjo do të thotë se, po t'i ndodhte ndonjë fatkeqësi zotit Martino, mandati i tij do të më kalonte automatikisht mua. Prandaj nuk i ndahem asnjë hap...

Edmond – Një lloj trashëgimie me afat të pacaktuar, zoti Martino...

Samantha – Kini kujdes... Një plumb qorr të gjen papritur kur del për peshkim...

Edmond – Ose kur pret i qetë te një kalim hekurudhor...

Chantal-i e vështron Francisin me dyshim. Ai parapëlqen të ndërrojë temë.

Francis – Kësaj here jemi ne që kemi ardhur t'ju shprehim ngushëllimet, zoti Picard.

Edmond – Për...?

Chantal – Për gruan tuaj!

Edmond – Ah, po, sigurisht... Më falni. Jam kaq i tronditur këto ditë...

Francis – Gjithsesi, jeta vazhdon...

Chantal – Dhe pikërisht kemi ardhur t'ju njoftojmë edhe një ngjarje të lumtur.

Samantha – Prisni fëmijë?

Chantal – Ende jo...

Francis – Unë dhe Chantal do të martohemi.

Chantal – Me pasuri të përbashkët... dhe me sytë hapur të dy, siç thuhet.

Dëgjohet sinjali i një furre kuzhine, së cilës i ka mbaruar koha.

Chantal – Po gatuani diçka? Më mirë shkoni ta shihni, duket sikur po digjet.

Edmond – Jo, në fakt, është... gruaja ime.

Francis – Gruaja juaj?

Edmond – Hiri i saj, të paktën.

Chantal – Ah, e kuptoj...

Edmond – Mund të shkoni ta shihni, Samantha? Nuk kam zemër të merrem me këto gjëra...

Samantha – Sigurisht, zoti Picard.

Francis – Mirë, besoj se do t'ju lëmë...

Chantal – Erdhëm për të porositur një kurorë.

Edmond – Kurorë? Për dasmën tuaj?

Chantal – Për varrimin e gruas suaj.

Francis – Në emër të zotit deputet.

Chantal – Dhe të zëvendëses së tij.

Edmond – Sigurisht.

Francis – Zgjidheni vetë. Faturën ma dërgoni në zyrën e deputetit.

Edmond – Faleminderit, zoti deputet. Zonjë zëvendëse. Më besoni, kjo vëmendje delikate më prek thellësisht në fatkeqësinë time.

Chantal – Mirupafshim, zoti Picard.

Francis (*duke ia shtrënguar dorën*) – Edmond...

Francisi dhe Chantal-i dalin.

Edmond – Ja, edhe kjo u mbyll...

Kthehet Samantha.

Samantha – Ikën?

Edmond – Ju kishit të drejtë... Kjo histori përfundoi vërtet me martesë...

Samantha sheh përmes vitrinës.

Samantha – Shkojnë kaq mirë bashkë... Dallohet menjëherë...

Edmond – Hmm... Edhe ne të dy nuk shkojmë aq keq bashkë, apo jo?

Samantha – Vërtet mendoni?

Edmond – Dhe tani që jam i ve...

Samantha – Ah, meqë ra fjala, gjeta këtë në hirin e zonjës Picard... (*I tregon një plumb të tretë.*) Mendova se gruaja juaj kishte vdekur nga gripi...

Edmond – Jua thashë... Gripi është shumë agresiv këtë vit...

Errësirë.

Fund

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.